

והרי זה דומה כמי שהפריש שקלו ומת.

וכמו דאמר רבי יסא: עד דאנא תמן, שמעית קל רבי יהודה שאל לשמואל [כשהייתי בבבל שמעתי קולו של רבי יהודה כאשר שאל את שמואל]: הפריש שקלו למחצית השקל ומת קודם שהגיע ללשכה — מה יעשו בו?

ואמר ליה, כי אותו השקל יפול לנדבה, ויקריבו ממנו עולה הבאה מנדבת יחיד, ולא ילך לשקלים. שאם כן נמצא קרבן ציבור קרב משקל שאינו בא בחובה. דכיון שמת, שוב אינו מחוייב במחצית השקל, ואין זה שקל הבא לחובה.

והכי נמי בשקל הנמצא, לא יפול שקל זה לשקלי ציבור, כי שמא בא הוא באמת מנדבה, ואינו כשר לשקלי קרבנות הציבור, שאין באין אלא מן החובה.

ואמרינן: מורת עשירית האיפה שלו, של כהן גדול, שהיה מקריב בכל יום מנחת חביתין [הבאה מעשרון, שהיה חוצהו, ומקריבו מחציתו בבוקר ומחציתו בערב], אם הפריש מעות לעשירית האיפה של היום ונתותרו — מה יעשה בהן?

רבי יוחנן אמר: לא יקריבום, אלא יוליכום לים המלח ואסור ליהנות מהן, ואם נהנה אינו מביא קרבן מעילה.

רבי לעזר אמר: יפלו לנדבה כדין מותר חטאת, דרחמנא קרייה למנחת חביתין "חטאת".

שנינו במשנה: מעות שנמצאו בין קנין לגוזלי עולה. מחצה על מחצה יפלו לגוזלי עולה:

וקשיא על דין זה: וכי יתכן כי מעות שהופרשו לחטאת תהא קריבה מהן לעולה?! והרי יש לחוש שמא היו המעות מקופת הקינין, שקרבה מהן גם חטאת, ואיך עתה ינתנו לקופת גוזלי עולה, שהרי נמצא שקרבה עולה מדמי חטאת.

אמר חזקיה בשם רבי שמעון בן לקיש: כל הנותן מעות לקופות, על דעת בית דין הוא נותן.

ותנאי בית דין הוא על המותרות שנתותרו ממה שהופרש לקרבן חטאת, וכן על הספיקות שאין יודעין אם מחטאת הן או מעולה — שיקרבו לשם עולות.

ומקשינן תו: הלוא איכא למיחש שמא באו מעות הללו מקופת קיני חובה, שנתנה אשה יולדת מעותיה שם כדי שיביאו הכהנים בהן קן לחובתה. ואם יביאו בהן גוזלי עולה, נמצא שלא הביאה חובתה.

ואם כן האשה הזאת — כמה היא מתכפרת?

אמר רבי יצחק: אף זה תנאי בית דין הוא, שהמספק את הקינין להקדש מספק את הפסולות ואת האובדות.

כלומר, אותו אדם שקונה ממנו ההקדש את העופות לצורך קיני חובה, מקבל עליו אחריות לתת קינין תחת הקינין שנמצאו פסולות, וכן תחת דמי הקינין שנאבדו.

ואשה זו תתכפר באותו הקן שיספק זה תחת מעות אלו שנמצאו בין הקופות.⁽⁸³⁾

ומקשינן: מדוע תנן במתניתין רק דין מעות

83. המקדש דוד יב ח הוכיח מכאן [וכן מבואר בתוס' גיטין כח ב] שחטאת העוף הבאה על